

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 82.197 van 8 september 1999
in de zaak A.82.970/VII-17.917**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VANDEREECKT,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX op 16 maart 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 15 juni 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoekende partij betekend op 26 februari 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 3 mei 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 mei 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat B. VANDEREECKT, die verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur P. DE BROCK, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster, van XXX nationaliteit, België is binnengekomen op 23 april 1998 en zich op 23 april 1998 vluchteling heeft verklaard; dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 juni 1998 de beslissing nam tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Commissaris-generaal deze beslissing op 26 februari 1999 bevestigde;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt luidt:

"Betrokkene werd verhoord op 21 januari 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Vandereeckt.

Betrokkene beweert een etnisch A. afkomstig uit de regio XXX te zijn. Betrokkene zou uit XXX zijn gevlucht nadat haar huis in L. op 12 februari 1998 zou zijn gebombardeerd. Haar ouders zouden tijdens het bombardement zijn omgekomen. Samen met haar broer zou ze op 20 april 1998 uit XXX zijn gevlucht. In Italië zou betrokkene haar broer zijn kwijtgeraakt en van daaruit zou ze alleen zijn verdergereisd naar

België, waar ze op 22 april 1998 aankwam en de volgende dag asiel aanvraag. Betrokkene is niet in het bezit van documenten.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk uit XXX te zijn. Betrokkene heeft vooreerst geen notie van de XXX taal, zelfs de meest eenvoudige woorden kan ze niet vertalen. Ook kent zij de benaming van de twee belangrijke identiteitsdocumenten in XXX niet (paspoort en identiteitskaart). Daarenboven beweerde betrokkene dat er slechts één identiteitsdocument bestaat in XXX dat zowel in het binnenland als in het buitenland wordt gebruikt, hetgeen niet klopt. Tevens is betrokkenes uitleg over de reden waarom zij geen identiteitskaart heeft niet geloofwaardig. Zij beweert immers dat men twintig jaar moet zijn alvorens een identiteitskaart te kunnen bemachtigen, hetgeen niet overeenstemt met de werkelijke situatie in XXX. Ook betrokkenes beschrijving van haar geboorteakte (A5-formaat, beige met een foto van haar erop komt niet overeen met de geboorteaktes gebruikt in XXX.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkenes geografische kennis van J. en XXX zeer beperkt is. Zij kent amper namen van wijken in P., nochtans woonde ze daar dichtbij en ging ze in die stad naar school. Verder kent ze amper namen van dorpen rond het dorp L. waar ze heel haar leven zou hebben gewoon. Ze weet amper welke dorpen en steden zij is doorgegaan toen zij te voet van P. naar A. liep. Ze beweert via M. en D. te zijn gegaan, maar ze weet niet welke stad ze eerst is doorgegaan. Verder kan ze noch de verschillende gemeentes van XXX, noch de landen die de J. F. vormen opnoemen.

Gezien bovenstaande vaststellingen is het niet mogelijk om enig geloof te hechten aan betrokkenes vluchtrelaas.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 juni 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat betreft de eerste voorwaarde van artikel 17, § 2, verzoekster in een enig middel de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Commissaris-generaal slechts verwijst naar het oppervlakkig onderzoek dat hij voerde naar de kennis van verzoekster betreffende XXX, zonder dat er melding gemaakt werd van enig onderzoek naar de mogelijkheden van verzoekster om een dergelijke kennis te vergaren, terwijl de Commissaris-generaal verplicht is zijn beslissingen met een individuele strekking afdoende te motiveren, dat verzoekster immers een etnische A. is uit XXX, dat zij haar streek ontvluchtte nadat haar huis in L. op 12 februari 1998 werd gebombardeerd, dat haar ouders omkwamen tijdens dit bombardement, dat verzoekster op 20 april 1998 samen met haar broer vluchtte uit XXX, dat zij vanuit Italië alleen verder reisde naar België, waar ze asiel aanvroeg, dat de Commissaris-generaal in zijn beslissing slechts verwijst naar de kennis betreffende XXX waarvan verwacht wordt dat zij deze bezit, dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt of er werd gepeild naar de waarachtigheid van de feiten waarop verzoekster haar asielaanvraag heeft gebaseerd, dat het loutere gebrek aan kennis van een bepaalde taal, of van bepaalde administratieve formaliteiten, niet volstaat om een asielaanvraag te verwerpen, dat immers rekening dient gehouden te worden met de achtergrond van de asielzoe-

ker, met name diens leefwereld in het land van herkomst en diens mogelijkheden om een dergelijke kennis te vergaren, zoals zijn opleidingsniveau, dat slechts tot de onontvankelijkheid van een asielaanvraag op basis van het ontbreken van deze kennis kan worden besloten, wanneer vooraf werd vastgesteld dat de asielzoeker deze gegevens redelijkerwijs moest kennen, dat in de bestreden beslissing de achtergrond van verzoekster geenszins werd beschreven, zodat het onmogelijk is om te oordelen of de gestelde vragen pertinent waren, dat zo nergens melding werd gemaakt van het opleidingsniveau van verzoekster, dat dit nochtans van belang kan zijn ter beoordeling van het feit of verzoekster geacht kon worden de S. taal te kennen, dat de tweetaligheid van een gebied immers niet uitsluit dat personen met een beperkte opleiding, en zelfs anderen, slechts hun moedertaal zouden spreken, dat ook de andere vragen betreffende de verschillende gemeenten van XXX, de landen die de J.F. vormen of de wijken in P., een zeker opleidingsniveau veronderstellen, dat verzoeksters gebrek aan kennis betreffende de identiteitsdocumenten die in XXX gangbaar zijn, te wijten is aan het feit dat verzoekster nog bij haar ouders woonde, die de documenten bij zich hielden, zodat verzoekster terzake niets behoefde te weten;

Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat ze slechts een beslissing kon nemen op basis van de gegevens uit het dossier, dat verzoekster geen identiteitsdocumenten kon voorleggen, dat derhalve een onderzoek diende te worden gevoerd naar de beweerde herkomst van verzoekster, dat haar derhalve eenvoudige vragen werden gesteld, betreffende haar land en haar omgeving (gebruikte documenten, omliggende dorpen en steden, namen van gemeenten in XXX, landen van de J.F.), dat ook van een laaggeschoolde kan verwacht worden dat zij deze vragen kan beantwoorden, dat verzoekster overigens voorhield op deze vragen een correct antwoord

te geven, dat de Commissaris-generaal, op grond van de afwezigheid van enige identiteitsstukken, en van de gegeven antwoorden, geen geloof heeft willen hechten aan verzoeksters vluchtrelaas;

Overwegende dat verzoekster het Rijk binnengekomen is zonder identiteitspapieren of reisdocumenten; dat de bevoegde instanties de asielaanvraag derhalve dienen te onderzoeken aan de hand van de door verzoekster afgelegde verklaringen; dat de bestreden beslissing vooreerst steunt op de vaststelling dat verzoekster geen notie heeft van de zelfs meest eenvoudige woorden in het S.; dat uit de nota's genomen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal inderdaad blijkt dat verzoekster geen enkel woord in het S. kent, zelfs niet het woord "goedendag" (blz. 5), dit terwijl het S. in XXX een verplichte taal was en verzoekster voorhoudt in XXX naar school te zijn geweest; dat de Commissaris-generaal verder heeft vastgesteld dat verzoekster de benaming van de twee belangrijkste identiteitsdocumenten in XXX niet kent (paspoort en identiteitskaart); dat verzoekster heeft staande gehouden dat er in XXX slechts één enkel zowel intern als extern document zou bestaan en dat ze pas vanaf haar twintigste een identiteitskaart kon bemachtigen; dat in de bestreden beslissing de onjuistheid van deze beweringen werd vastgesteld en dat verzoekster zulks geenszins betwist; dat eveneens werd vastgesteld dat de door verzoekster gedane beschrijving van haar geboorteakte niet met de werkelijkheid overeenstemde; dat de vragen die werden gesteld betreffende de geografische kennis van J. en XXX, de wijken van de stad P., en de namen van de dorpen rond het dorp L., steunen op verzoeksters verklaringen volgens dewelke ze steeds in het dorp L. heeft gewoond en jarenlang in P. naar school is geweest; dat deze vragen rechtstreeks verzoeksters herkomst en achtergrond betreffen zodat de vragen wel degelijk pertinent lijken te zijn; dat de bestreden beslissing verder steunt op de vaststelling

dat verzoekster de weg die zij te voet aflegde van P. naar A. niet voldoende precies kon beschrijven; dat de Commissaris-generaal, op grond van deze vaststellingen, op het eerste gezicht in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op acht september 1900 negenennegentig,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.